

[L. Rasmussen.]

ind paa, men man betragter det nu saadan. Man ser ogsaa, hvordan Forbudet i alle Lande bliver omgaaet.

Derfor vil jeg sige, at her er en Folkeafstemning paa sin Plads ganske paa samme Maade som med Hensyn til Militærlovene. Vi har jo ogsaa i vort Lovforslag indsat den Bestemmelse, at selv om Lovforslaget er vedtaget af Folketing og Landsting, skal det ikke blive gældende Lov, før en Folkeafstemning har stadfæstet Vedtagelsen. Det vilde være en rimelig Foranstaltning ogsaa her, for her er et Omraade, som er yderst vanskeligt, hvor man ikke kan være sikker paa at faa gennemført det, man tilsigter, efter sin Hensigt, hvis man ikke tager de fornødne Sikkerhedsforanstaltninger.

Naar jeg stiller mig saaledes i Spørgsmaalet om Landsforbud, saa tør jeg sige, at dette ikke bunder i nogen Uvillie imod Foranstaltninger, der kan fremme Ædrueligheden. Naar man ser, at en af vore mest ivrige Afholdsagitorer i Danmark, Læge Hindhede, fremsætter Indvendinger, saa tror jeg, man maa indrømme, at han gør det ikke, fordi han er bange for den Tilstand, hvorunder man ikke kan faa Spiritus i Danmark. Nej, han gør det ud fra ganske den samme Betragtning som den, jeg anfører, at det gaar ikke an uden videre at gennemføre en saadan Foranstaltning.

I Finland har man jo vedtaget en Forbudslov; jeg skal læse op, hvad Læge Hindhede skriver om Finland i den Henseende. Hindhede, der dog ser paa Forbudet med nogen Sympati, udtaler følgende om Finland — den højtærede Formand tillader forhaabentlig et Par ganske smaa Citater —:

„Her synes Situationen at være bedrøvelig, og det endskønt Finlænderne synes at være gaaet frem netop efter den rigtige Metode, nemlig ved først at udrydde Spiritusen i Landdistrikterne, før man gik løs paa almindeligt Landsforbud. Det synes, som om Stemningen i Byerne, særlig Overklassen, har været for stærkt imod. Foragt for Loven og Overtrædelser er almindeligt og hører til Dagens Orden, og, hvad der er det allerværste, Smitten synes at have bredt sig efter stor Maalestok ud i de forud næsten tørre Länddistrikter.“

Det er Læge Hindhedes Beskrivelse af Forholdene i Finland. Jeg kan ikke tænke mig, at han skulde overdrive. Jeg kan ikke se paa det anderledes end med hans Øjne,

fordi jeg ikke selv har Kendskab til Forholdene. Hindhede fortæller yderligere, at da Forbudet havde virket en Tid, lod Regeringen det statistiske Bureau udsende Spørgeskemaer til 9 000 ledende Mænd og Institutioner, hvoraf ca. 6 000 svarede. Man spurgte: Hvad har nu Virkningerne af Forbudet været? Og Beretningen om Besvarelserne slutter med følgende:

„Særskilt bør mærkes, at Forbudslovens gunstige Virkninger, naar de kunne iagttages, som Regel gælder den ældre gifte Del af Befolkningen, de ugunstige Virkninger derimod navnlig den yngre Generation.“

Og saa tilføjer Hindhede:

„Det er netop det triste ved det finske Forbud, at det er Ungdommen, der ødelægges, herpaa tyder de allerfleste Svar.“

Selv om man har den største Interesse for Ædruelighedsarbejdet, kan jeg dog ikke forstaa, at man, naar man ser, at det er de ældre, gifte Folk, der lider mindre under Forbudet, og at det er Ungdommen, som i højere Grad henfalder til Spiritusnydelse, kan tale til Gunst for Forbudet.

I Norge har man haft Folkeafstemning om Forbud, men paa den Maade, som jeg mener er den fornuftige, idet Rigsdagen først beskæftigede sig med Sagen og derefter ønskede at høre, om der stod en Folkevillie bag ved. Det gjorde der, og da de fik deres Forbud i 1919 i Norge, var der 487 000 Ja mod ca. 300 000 Nej, altsaa en meget stærk Majoritet, om end ikke to Trediedele. Loven traadte da i Kraft, og 9 Aar efter tog man en ny Folkeafstemning. Den gav det Resultat — efter at man nu havde prøvet Forbudet og havde set al den Omgaaen og alle de Misbrug, der fandt Sted —, at der var 530 000 Nej mod 422 000. Det vil sige, at der var over 100 000 Stemmers Majoritet for at ophæve det Forbud, der var i Kraft.

Nu bruges der som Argument fra Forslagstillernes Side, at man ikke i Amerika og heller ikke i Finland er skredet til Ophævelse af Forbudet. Derom siger Hindhede — jeg vil gerne benytte ham, ellers tror jeg (for jeg kender den Agitation, der føres), at man vil komme og sige: Det er fordi, jeg er Modstander af Afholdsbevægelsen . . . —:

„Man hører almindeligt følgende Argument: Forbudet kan ikke være mislykket, thi i saa Fald vilde Rigsdagen ikke Gang paa Gang vedtage at fortsætte! Et løjerligt Ræsonnement. At Finnerne ikke vil opgive Forsøget, selv